

"מונו-נו-אווארה: בעקבות הזמן האבוד"

סדרת הקרנות

סתיו מאוחר (1960)

שבת, 10 באוגוסט, 20:00

לבונטין פיאנו בר, לבונטין 13, תל אביב

"Mono-no-aware: In Search of Lost Time"

A Screening Series

Late Autumn (1960)

Saturday, August 10th, 20:00

Levontin Piano Bar, 13 Levontin St. Tel Aviv

אוצר: דן חיוטין
www.danchyutin.com

סתיו מאוחר (1960)—סרט #1 בסדרה "מונו-נו-אווארה: בעקבות הזמן האבוד"

למרות מרכזיותו לתרבות יפן, המונח "מונו-נו-אווארה" (*mono-no-aware*) אינו קל להגדרה. באופן מילולי, הוא מתפרש כ"הפאתוס של דברים", אך משמעותו עמוקה יותר, ומתייחסת לעצב המתוק שדרכו נחוה מעבר הזמן. סדרת הקרנות זו תבחן כיצד תחושת ה"מונו-נו-אווארה"—אותה תגובה של תוגה וערגה לדברים שאינם עוד—מופיעה בסרטים מהקשרים תרבותיים שונים, וכיצד היא מסייעת לנו להתמודד עם עובדת היותנו בני חלוף.

הסרט הראשון בסדרה הוא *סתיו מאוחר* (1960), מיצירותיו האחרונות של אמן ה"מונו-נו-אווארה" יאסוז'ירו אוזו. כבמרבית סרטיו של אוזו, גם סרט זה עוסק בסיפור על עימות בין דורי, ובו שלושה גברים מזדקנים מנסים לחתן את בתה של אלמנת חברה הטוב, למרות רצונה של הבת להשאר עם אמה. כוחו של סיפור זה אינו בקונפליקטים דרמטיים, שכן אוזו אף פעם לא היה במאי של מופעים עתירי עוצמה. במקום לספק הסחות דעת, הוא ממקד את תשומת לבנו באנשים ובחפצים, כאילו מתוך רצון שנחוש ביתר שאת את השינויים העדינים המתרחשים בחיזויותם ובפנימיותם. עקב התבוננות זאת, אנחנו נחשפים לאמת העמוקה שעולמנו אף פעם לא עוצר מלכת, ושיש בכך לא רק מן המאיים אלא גם מן היפהפה.

Late Autumn (1960)—film #1 in the Series "Mono-no-aware: In Search of Lost Time"

In spite of its centrality to Japanese culture, the term "mono-no-aware" defies easy definition. Literally, it means "the pathos of things", yet its meaning runs deeper, and relates to the sweet sadness which is evoked by the passage of time. This screening series will show how the feeling of "mono-no-aware" appears in films of different cultural contexts, and how it helps cope with our impermanence.

The first film of the series, Yasujiro Ozu's *Late Autumn* (1960) deals, like many of the filmmaker's works, with a tale of inter-generational friction: three older men attempt to marry off the daughter of their friend's widow, in spite of the latter's desire to stay with her mother. The power of this simple story is not in dramatic conflict. Rather, Ozu asks that we focus our attention on people and objects, so that we may take note of the delicate changes in their internal and external lives. Through this observation, we are thus invited to behold the difficult truth that our world never stops still, and understand that this fact entails not only horror but also much beauty.